

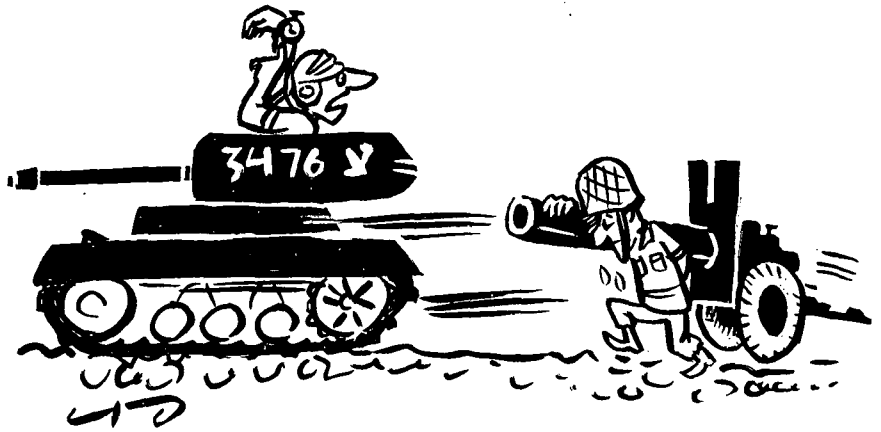
זמן קצר ביותר ולהדביק את כוחה־שריון במהירות בלתי מתקבלת על הדעת. המסקנה היא שאם אנשי־הבקרה לא יקפידו על "קיפול" ריאלי, על הכנה מדויקת של נתוני־ירי חד־שים, על פריסה מחדש התואמת תנאים ממשיים של קרב נגד מערך־הגנה חזק — לא יבוצע התרגיל בנתוני אמת. לא הובא כאן בחשבון שבקרב־של־ממש יהיו הצירים עמוסים ברכב הדרג־המסתער, רצופים במכשולים שונים ולעתים קרובות גם ישארו קני־התנגדות של האויב. הכנת נתוני־ירי שאינם מדויקים דים עלולה לגרום לבזבוז תחמושת עקב ירי סרק ובזבוז זמן רב על עיבוד־מחדש של נתונים מדויקים.

הוגמה שניה: יחידות־רגלים בסיוע שריון מתקדמות לעומק מערך־הגנה. אנשי־סיוע מגלים שדה־מוקשים עמוק ורחב, הכולם את תנופת ההתקפה. אין מנוס מהצורך בפנינו מעברים בשדה־המוקשים, ולשם כך יש להפעיל את אנשי־ההנדסה. הזמן "בוער", מפקד הכוח רוצה להמשיך בכל מחיר, ופוקד על אנשי־ההנדסה להתחיל בפעולה. דרישתו היא לבצע כל זאת בפרק זמן קצר ביותר, שלא תואם כלל את הדרישות המעשיות. לכל מפקד ברור, שבכדי שאנשי־ההנדסה יוכלו לסלק את המוקשיים ולהתקין מעברים, דרוש לפחות חיפוי על־ידי אש־ארטילרית חזקה לשם שיתוק עמדות האויב. נוסף לכך, מטבע הדברים הוא כי אנשי־ההנדסה סובלים אבידות במהלך הפעולה וכן עצם פעולת הפירוץ דורשת זמן רב: גילוי המוקשים, פירוקם, סימון המעברים וכו'.

מצב דומה עלול לשרור גם בחילות אחרים, אך נסתפק בדוגמאות אלו; שכן כל כונתנו היא להעלות את עצם הבעיה: כל אימון או תרגול חייב להתקרב, עד כמה שאפשר, לתנאים ממשיים של הלחימה, ואין להפריז בקצב־התקדמות הגייסות מעל לאפשרויותיהם הממשיות; שכן אז יכול להיווצר מצב בו לא תושג כלל מטרת האימון — לא בשביל המפקד ולא בשביל הגייסות — אף שממבט ראשון נראה שהושגה "הצלחה מלאה".

במקרים כאלה חייבים אנשי־הבקרה להתערב מיד ולהעמיד לפני מפקד־הכוח תנאים ממשיים יותר, אחרת עלולה להתקבל תמונה מסולפת של שדה־קרב אמתי בעיני החיילים והמפקדים בדרגים השונים.

צריכים להביא בחשבון, כבר בעת תכנון התרגיל, את קצב־ההתקדמות השונים של היחידות השונות, ויחד עם אנשי־הבקרה לש־מור, בעת המלחמה, על קיום תנאים ריאליים שוררים בשדה־המערכה.

יצירת תנאים ממשיים בתרגילים

רס"נ מ. ל.

קצב־מהירות מירביים בהתחשב בתכונות האופיניות לציוד העומד לרשותם. מתכנני התרגיל חייבים להכתיב מראש את לוח־הזמנים בהתאם לקצב האפשרי. תכנית התרגיל צריכה להביא בחשבון שילוב יחידות ועוצבות, השונות זו מזו במהותן וציודן, ולתאם את תנופת התקדמותן הן לפי מהירות תנועתן של הכוח המבצע את החשימה העיקרית והן לפי קצב תנועתן של היחידות המסייעות. בתרגילים לעתים קורה, כידוע בכל הצבאות, שמפקדי יחידות ועוצבות שונות — מתוך רצון להגיע להשגים ניכרים — מכתיבים ליחידותיהם קצב־התקדמות העולה על האפשרויות הממשיות של הגייסות השונים והנוגד את הנסיבות השוררות בשדה־הקרב. מכיון שקצב־התקדמות מהיר מדי ממילא לא יוכל לעמוד בתנאים הממשיים של שדה־הקרב, לא מתנהל תרגול כזה בתנאים ממשיים ואכן נמצא שכר האימון יוצא בהפסדו. שתי הדוגמאות הבאות, שנלקחו מתרגילים שונים אשר בוצעו לאחרונה, ימחישו את כונתנו.

הראשונה: יחידת־שריון, המסתייעת על־ידי כוח־ארטילרי, פרצה בהצלחה את מערך־ההגנה הראשי של האויב ופיתחה את התקפתה אל עומק המערך. נוצרו תנאים שאפשרו קצב־התקדמות מהיר, אולם בעומק מערך־ההגנה נתקל הכוח התוקף במוצב־ההגנה חזקים שהבקעתם דרשה זמן רב למדי. הוחלט, אס־כך, לקדם את יחידות הארטילריה, עליהן הוטל להדביר את מוצב־ההגנה. לפי כל הנתונים שנוצרו במהלך התרגיל, דרוש היה זמן ניכר ל"קיפול" הארטילריה, התקדמותה, הכנת נתוני־ירי בשבילה ופריסתה בעמדות חדשות. אך, למרבית הפלא, עלה בירי הכוח־הארטילרי לבצע כל זאת תוך פרק

עם הכנסת יחידה או עוצבה לתקופת אימונים, יש להדגיש בפניה שזיא חייבת ליצור תנאים דומים לתנאים הממשיים של שדה־הקרב כבר מן ההתחלה. שדה־הקרב של ימינו דורש קצב־התקדמות מהיר מכל יחידה ועוצבה, בהתאם למהותה. אי לכך חייבים האחראים לניהול התרגילים ומפקדי העוצבות והיחידות השונות לפתח